

жители на Гърция взиматъ всички онѣзи Елински памѣтници отъ съвсѣмъ друга страна. Тѣ неразбиратъ на тия памѣтници, наистина, художественната стойностъ, нито се въодушевляватъ отъ тѣхъ, ала тѣ съ голѣмо искусство ги експлоатиратъ материално, като съ тѣхъ мамятъ чужденцитѣ въ своята страна. Тѣзи памѣтници у тѣхъ сѣ просто напосто материална спекулация. „Повечето отъ памѣтницитѣ“, казва Гастонъ Дешанъ, „които се ископватъ изъ развалинитѣ на старитѣ градове, се носятъ въ Атинскитѣ музеи. Ала окрѣжнитѣ градове намиратъ, че такъва практика е една ужасна неправда, и искатъ старинитѣ да останатъ у тѣхъ, за да привлечатъ пѣтницитѣ, чието дохаждане би съживило локалната трговия. Често пѣти заради нѣкой откъслѣкъ сѣ се пораждали цѣли граждански войни“¹⁾

V.

Понятията на всичкитѣ Гръцки общественни съсловия за морала.

Грегоровиусъ, когото вече нѣколко пѣти приведохме, като е виждалъ, че неговото категорическо твърдение: какъ голѣма частъ отъ сръднѣвѣковната история на нѣкогашното огнище на старитѣ Елини принадлежи на Славянитѣ, ще докочи до сърдцето новитѣ самозванни Елини, старе се да ги поутѣши, като имъ говори така:

„На днешнитѣ Гръци може да се опрости, че енергично отблъскватъ смѣсванието на кръвта на своитѣ прѣдѣди съ Славянската кръвь, защото е понятно, че тѣ, така кичливи, желаятъ да бждатъ признати като законни потомци на най-висшето болярство въ човѣшкия родъ. Нъ, понеже нѣма възможность да имъ се признае това, тѣ трѣбва да се утѣшаватъ съ сждбата на всичкитѣ исторически народи, които сѣ произведение отъ смѣшение, и които, обновени съ това смѣшение, единственно сѣ могле да се удържатъ“.

Нека е простено на този прѣвѣсходенъ ученъ, за гдѣто въ своята чувствителность, гледа да ублажи въображаемата болка на единъ народъ, на когото историята съ такава любовъ е изучвалъ, ала ний не можемъ безусловно да приемемъ неговата теория за смѣшението, даже и да бѣше извършено това смѣшение въ Гърция, което впрочемъ, както видѣхми

1) Gaston Deschamps, La Grèce d'aujourd'hui, стр. 357.